

τήραγα και δέν ξεχωρίζα πιά τις βρώμες και τή λέρα πάνω στα χέρια και στο πρόσωπο τής παιδούλας.

Από πάνω από το κεφαλάκι της στον άγέρα, σα σύγνεφο από στάχτη και καπνό, αναταράζονταν άγριες φωνές, βλαστήμιες, γέλια μεθυσμένων, κλάματα. — Τριγύρω της πάνω στη βρομερή τή γη, όλα τσακισμένα, χαλασμένα, κ'όι χυτίδες του ήλιου που βασιλεύει και που έβαφε κόκκινα τα συντρίμια των παλιών βαρελιών και τις κάσες, έδινε σ' αυτά μιá άπαισία και παράδοση έμοιότη με τα λείψανα κάποιου οργανισμού που καταστράφηκε άπ' το βαρύ και άσπλαγχο χέρι τής φτώχειας.

"Αθελα, ξάρνου, κουνήθηκα κ' έκανα κάπιο κρότο· τó κοριτσάκι ξαρνιάστηκε· τά μάτια της με ύποψια μίσοκλειστήκαν, και άλάκαιρο τó σώμα της συμμαζώχτηκε σα ποντίκι π' αντίκριζει γκατ· χαμογελώντας κοιτάγα τó λερωμένο, θλιμμένο και τρομαγμένο προσωπάκι της. Τα χείλια της ήταν δυνατά σφιγμένα και τó λεπτό της φρύδια τρέμανε. Σηκώθηκε μέσα άπ' τή κάσα σαν άνθρωπος που χαι δουλεια, έσαζε τó κουρελιασμένο, που εΐτανε μιá φορά τριανταφυλλί, φόρεμά της, έκρυψε τή κοούκλα στην πούλη της και με φωνή ήχηρη, δυνατή και καθαρή, μ' έρωτησε:

— Τι κοιτάζεις, μωρέ;

Θά εΐτανε ίσα μ' έντεκα χρονών. 'Αδύνατη, λεφτοκαμωμένη, μ' έκοίταζε προσεχτικά, και τά φρυδάκια της έλο τρέμανε.

— 'Ακούς;—μου ξανάειπε—τί γυρεύεις;

— Τιποτες, παιζε, παιδάκι μου, παιζε ήσυχα, έγώ φεύγω... τής απάντησα.

Τότες έβγηκε άπ' τή κάσα, έκανε δυó τρία βήματα, ήρθε σιμά μου, τó προσωπάκι της έγινε άμείσως σοβαρό και άποφασιστικό, και με δυνατή καθαρή φωνή μου εΐπε:

— Θές νάρθεις μαζί μου για δεκαπέντε καπίκια; Τήν πρώτη στιγμή δέν ένατάλαβα τί μου εΐπε, μόνο θυμάμαι πώς τρέμαξα, προβλέποντας κάτι μεγάλο και φριχτό.

Μά κείνο ήρθε, κόλλησε άπάνω μου, άκούμπησε τó νόμο του πάνω στο πλευρό μου, και γυρίζοντας σ' άλλο μέρος τó πρόσωπό του να μ' έ βλέπη, άρχισε να μου λέη, μά τώρα με φωνή μισοσδυμένη, και βρομιστημένη:

— 'Ελα, θές; πάμε. Βαριούμαι να τρέχω στο δρόμο να γυρεύω έλλονε... και τó κάτω· κάτω δέν

έχω τί να φορέσω να βγω έξω... ο άγαπητικός τής μαμάκας μπεκρόπτε και τó δικό μου τó φόρεμα... έλα, μωρέ, πάμε.

Αίχως να βγάλω τσιμουδιά τήν έσπρωξα σιγά από κοντά μου, μ' αυτή μ' έκοίταζε μ' ύποψια, σαν να μ' έ καταλάβαινε. Μόνο τά χείλια της έτσι παράξενα έστράβωσαν. "Επειτα σήκωσε άκομη πιό ψηλά τó κεφαλάκι του, και σα να κοιτάζε με τ' άνοιχτά και λυπημένα μάτια του κάτι τι εκεί άπάνω, κοντά στον ούρανο, σιγά σιγά και βαριεστημένα μούπτε:

— Γιατί δέ θές; θαρρείς πουμαι μικρή και θά φωνάξω; μη φοβάσαι, πέρασε κείνος ο καιρός· τώρα πιά...

Και χωρίς να τελειώση τó λόγο του έφτυσε έτσι αδιάφορα.

Εγώ έφυγα από κοντά του και πήρα πάντα μαζί στη καρδιά μου τή τρομερή φριχη και τή μελαγχολική ματιά εκείνων των άνοιχτών παιδικήσιω ματιών.

Ροστόβ του Δόν

Θεριστής του 1905

ΜΙΧΑΗΛ ΔΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΖΟΥΔΕΪΚΑ

Σε πουπουλένια στρώματα τó τορνετό κορμί της ή Ζουδεϊκά ή Αϊγύφτισσα μισόγυμνο αναπάθει, μά ο νους της δένει ανήσυχος, άτήμενο καράδι. 'Ανατριχίλες πιθυμιζ; τής φέρνει σα μαγνήτης

δειλή κι ώρτια παρθενιά ο νους 'Ισραηλίτης, που αθελα ο δόλιος καλεστός στο γυναικίτη διάθε· τó γαϊμα του από τή ντροπή τά μάγουλά του ανάθει αλλά με μάτια λάγνα άφτη ρουφαί τον έραστή της.

Μιά κόλαση είν' άλλαιρη, ή σάρκα βράζει, άχνίζει, σαν όρνιο μέσ' στή νύχια της σφίγγει τó φόρεμά του και τού μιλεί κοφτά-κοφτά που λέε κι όχι ά σφυρίζει.

— 'Ελα, Γιωσήφ, με κάψανε τά μάθρα σου τά μάτια! Μ' άφτες ξεφύβγει άφίνοντας τó ρούχο του κομμάτια και βρίσκει μέσ' στη φυλακή τó Γεχωθά σιμά του.

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

κι δλο προχωρούσε να κατχτήσει έδαφο.

Και τίναζε ψηλά τις ψίπιδες, τά φέψαλα, τις σκάντζουλιδες, σαν άποφάγια άπ' τó φρερό του γιόμα, που τάρτυνε κατάμουτρα τ' ούρανού.

Και κάπου κάπου τó θεριό τ' άχόρταγο τίναζε καιιά βροντή όλέθριζ, χαλασιό κόσμου, π' άκούγονταν ως σ' έμας, κ' έβλεπες τότες τον όγκο κείνο τον άνθρωπινο, σαν κοπάδι άλαριζόμενο από λύκου βέκασμα, να συγκλονίζεται, να ταραίζεται, να τραβιέται πίσω. Κ' ύστερα πάλι να παίρνει θάρρος και με βογγητό άγωνίας, πύακιζε τον άθέρρα να πηγαίνει κοντά, να χώνεται μέσ' τις φλόγες τις κόκκινες, μέσ' τον κίντυνο για να πολεμήσει τή φωτιά τήν άσπλαχνη, τή σάφουσα, πύχαφτε άξέταχτα κι άλύπητα, ό,τι έβρισκε μπροστά της, κι άπ' όπου περνούσε τόκαμνε γής Μαδείαμ. Κι: ο καπνός ο μάθρος, ο πυκνός, ο πιηχτός, ήρθε και σκέπασε τον ούρανό με κακορίζικα σύγνεφα, σαν πατσαβουρες κουρελιασμένες, μελαγχολικές σημαίες τής καταστροφής, και γέμισε τον άθέρρα με τή βραιά του μωρωδιά, τήν άσφυχτική. Τής φωτιάς ή λάμψη έφερ' εκεί κοντά μας και τούς άλλους κλέφτες. Βλέπανε τά γενοόμενα με τή μεγαλύτερ' άπονιά και τά σκολιάζανε και χορατέθανε και κακανίζανε μ' άπάθεια ληστάρικη και φφαινούντανε να βλέπουν τó πρόδεμα τής καταστρο-

Σ' άφτό τó μεταξύ ο γέρος άλαφιάστηκε μιá, σικώθηκε άπάνω, προχώρεσε λίγο, τέντωσε τó λαιμό του και κοιτάζε κατά τήν πολιτεία.

— Για τήρα, ώρε καπετάνιο, δέ σου φαίνεται κεινοδα σα φωτιά, που καίει τή Σαλονίκη;

Σηκωθήκαμε και πήγαμε κοντά στο γέρο, κ' είδμε άπ' άλλθεια, πώς ο γέρος δέν άπαισιούταν.

— 'Α! φώναξα, ξαρνισμένος.

Φλογερή γλώσσα έτραψε καταμεσίς τή Σαλονίκη και: σιγά σιγά μεγάλωνε κι ο νυχτερινός βορισε τήν έθρεφε και τήνε ξάπλωνε. Σέ λίγο ή γλώσσα έγινε διπλή, κατόπι τριπλή.

Ο καπετάνιος έβλεπε μόνο, άτάραχος κι άμίλητος και γώ σεβάμενος τή σωπή του δέ μιλούσα, μά ένωθα σύγκρο για τó κακό τó μεγάλο, που γενούντανε στην ταλαίπωρη τή Σαλονίκη. 'Η φλόγα ύψώνονταν ως τó μισό ούράνιο και αντίφεγγιζε ή λάμψη μέσ' στή θάλασσα και φωτιστικε ο κόσμος άπ' τήν όλεθρία φωταφία. Και ξανοίγαμε στην άπειρη φλόγα τής φωτιάς τούς άνθρωπους, μικροσκοπικούς σα μερμηγκια, χιλιάδες τώ χιλιάδω, π' άγωνιζούντανε να κατανικήσουν τó τρομερό στοιχείο· μά κείνο άτάραχο ξακούουθευσε τó καταστρεφτικό του έργο, και μηδ' έιδηση έπαυσε, πώς τότες χιλιάδες κόσμος τó πολεμούσε, μόν' έρριχνε γλώσσες δεξιά κι άριστερά

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ
Για τήν 'Ελλάδα αρ. 10.—Για τó 'Εξωτερικό φφ αρ. 10
20 λεφτά τó φύλλο λεφτά 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στα κιδόκια τής Πλατείας Συντάγματος, 'Ομόνοιας, 'Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τριχιδόδρομου ('Οφθαλμιατρείο) Σταθμού ύπογειου Σιδηρόδρομου ('Ομόνοια)στο καπνοπωλείο Μανωλάκακη (Πλατεία Στουρνάρα, 'Εξάρχεια), στο βιβλιοπωλείο 'Εστίας' Γ. Κολλάριου. Στόν Πειραιά: Καπνοπωλείο Γ. Ξηρού. δδ. Β. υβουλίνας αρ. 1, σιμά στην Τρούμπα 'Η συντρομή πλερώνεται μπροστά κ' είναι ένός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΜΑΤΑ

ΚΑΠΟΥ

δημοσιεύτηκε τις προάλλες ένας πίνακας που δείχνει πόσο λιγότερα ζοδιάζει ή πατριδα μας για τή δημοτική εκπαιδευση, όχι μπροστά σι' άλλα μεγάλα Κράτη, αλλά μπροστά σιτή Σεργβία και Βουργαρία πουχουν άπάνω κάτου πληθυσμό ίσο με τονέ δικό μας. 'Η 'Ελλάδα, λέει, ζοδιάζει 1.49 για κάθε κάτοικο, ή Σεργβία 2.24 και ή Βουργαρία 2.68.

Αυτά λέει ο πίνακας· κι ο κ. Ράλλης με τήν καριμανιόλα που έστησε τώρα για τούς μιστους τώ δασκάλωνε ζητάει να τήν κατεβάσει παρακάτου τήν αναλογία. Μεγάλο άδικο αυτό. "Όταν τά δημοτικά σχολειά δουλεύουν τίμα, πραχτικά και πατριωτικά, καθώς έδειξε στο περασμένο φύλλο ο κ. 'Ηλιος Σταυ-

φής και τó γάνιασμα τής ανθρώπινης εκείνης μαζής με χαιρκακία, που σε κανέν άλλο θεριό, ξόν από τον άνθρωπο δέ θά τήν άπαντήσει.

Τό θέαμα εΐτανε φοβερό και μεγαλόπρεπο. Να καίγεται μιá τέτοια πολή νύχτα και ού ναται π' σέ κορφή βουνού να τή σερμαίζεις σαν άλλος Νέρωνας, δέν είναι θέαμα που τó πιτυχίνει κανείς έφκολα. Για τούτο ίσως δέν τούς έβλεπε καρδιά τούς κλέφτες να φυγουν από κείνο τó μέρος.

Θά εΐτανε πλιά περκαμένα τά μεσάυχτα και τó σημειο τής καταστροφής είχε φτάσει κάτου στο περιγιάλι· εκεί έθρεμε τωρα ή φλόγα ή λαιμαργγη, κι ο άνθρωπος τó δυστυχημένο άφτο τής φρεσε παιχινδι, ξεκλουθούσε άκομη τó μάτκιον άγωα του, για ά κόψει τήν όρμη της και να τή νικήσει. 'Εγώ κουράστηκα πλιά και πήγα πίσω από 'να κορμό και τόκοψα διπλά π' στα χορταράκια κι άμεισως με πηρ' ο ύπνος.

"Όνας ξύπνησα, ο ήλιος εΐταν καναδυό πηχες σηκωμένος και κανείς δέν εΐταν πλιά κοντά μου.

(Στάλλο φύλλο τó τέλος)

ΜΕΛΟΣ ΦΙΛΗΝΤΑΣ

